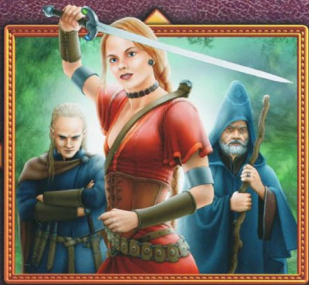

DE MACHT VAN HET ZWAARD

DE AARDMAGIËR DE WATERMAGIËR

ANNE WEST

De aardmagiër

Een

De bomen zwiepten heen en weer in de heftige wind die deze nacht het landschap teisterde. Regen en hagelstenen vonden hun weg door het bladerdek en daalden met geweld neer op de lange, magere man. Gebogen liep hij over het bospad. Een fakkel in zijn hand verlichtte de weg voor hem. De vlam nam grillige vormen aan in zijn pogingen te blijven branden in het natuurgeweld. Zijn gloed wierp beangstigende schaduwen voor zich uit.

De man liep snel door. Met zijn vrije hand probeerde hij zijn lange mantel, die alle kanten op wapperde, in bedwang te houden. Het moest toch mogelijk zijn daar ook een toverspreuk tegen te bedenken, bedacht de man. 'Zo komen we natuurlijk nooit op tijd,' mopperde hij hardop tegen de elementen die hem het leven zuur maakten. Maar wie goed keek zag naast de man, half verscholen onder diens mantel, een zwarte kat lopen. Het dier keek bij deze woorden even op en liep toen stug verder.

Het bos werd minder dicht tot de man uiteindelijk de bomen achter zich liet en een donkere vlakte bereikte. Nu hadden de regen en wind helemaal vrij spel en na nog een laatste wanhopige flikkering doofde de fakkel.

'Welja, ook dat nog,' zei de man. Met een zucht keek hij

naar het nog nasmeulende hout waarop de druppels zachte sisgeluidjes veroorzaakten. 'Had ik nu toch maar voor de vuurmagie gekozen,' mompelde hij geërgerd.

Met grote passen liep hij verder. Zijn halflange witte haren wapperden vrij in de wind en zijn lichtgroene ogen tuurden in de duisternis. Voor hem doemden de contouren van een groot kasteel op. De vele torens staken als donkere schaduwen af tegen de lucht. Een hoge muur omringde het geheel.

'Nou, dit zal het zijn.' De man keek onderzoekend naar de ramen. Er brandde licht. Hij liep naar de toegangspoort en bonsde er stevig tegenaan.

Tergend langzaam ging de houten poort, zuchtend en steunend, een stukje open. Een jongeman met een rond gezicht stak zijn hoofd om de hoek. 'Ja?'

'Wordt hier binnenkort een kind geboren dat Cyane zal heten?' informeerde de man met een twinkeling in zijn groene ogen.

De portier wierp hem een verbaasde blik toe. 'Eh... ja,' stamelde hij. 'Een paar minuten geleden.'

De man zuchtte teleurgesteld. Even gleed er een bezorgde blik over het oude gezicht. 'Toch nog te laat.' Toen herstelde hij zich wonderlijk snel en keek de portier opgewekt aan. 'Nou ja, het zal wel niet op een minuutje aankomen.'

De portier zei niets.

'Juist,' zei de man. 'Je vraagt je misschien wel af wat ik hier doe, zo midden in de nacht.'

De portier knikte.

'Nou kijk, ik ben Cyanes... eh, oom ja, dat is het, ik ben haar oom,' zei de man. 'Dus je kunt me maar beter binnenlaten.'

De portier verroerde zich niet.

De man bekeek hem geërgerd en verzuchtte toen: 'O, waarom doe ik ook al deze moeite?' Hij maakte een snelle,

sierlijke beweging met zijn hand. De portier begon plotse-
ling te glimlachen en staarde dromerig voor zich uit.

De man reikte met zijn hand langs de portier en duwde de
poort verder open. Het gevaarte liet zich dat krakend welge-
vallen en de man glipte langs de portier naar binnen. Hij
maakte weer dezelfde sierlijke beweging met zijn hand. 'Ver-
geet maar dat je me gezien hebt,' zei hij tegen de portier, die
willeloos knikte en glimlachend in de verte staarde.

De man was nu op een grote, vierkante binnenplaats
beland. De muren en torens staken hoog boven hem uit. Ver-
schillende muren waren begroeid met klimop en in de vier
hoeken stonden grote fakkels, die een schemerig, dansend
licht over het plein wierpen.

Hij knikte waarderend. 'Hier hou ik het wel uit, de komen-
de twintig jaar.'

Voor het eerst sinds ze bij het kasteel waren liet de kat zich
weer zien. Ze keek haar metgezel aan en liep toen van hem
weg tot de donkere schaduwen van de muren haar aan het
gezicht onttrokken.

De man grijnsde en liep op goed geluk naar een van de
deuren die uitkwamen op de binnenplaats.

Zacht sloot hij de deur achter zich.

Een nieuwe dag brak aan in Akonia. De donkere wolken
waren als sneeuw voor de zon verdwenen. Tegen de strak-
blauwe lucht scheen de zon helder over het kasteel. Twee
knechten hesen de vlag met de gebundelde wapens van
graaf Osborn en zijn vrouw, gravin Cunnigunda.

Het was een groot kasteel, opgetrokken uit witte baksteen
en gelegen op een heuvel zodat het de omgeving domineer-
de. Dat was min of meer symbolisch, omdat heel de omge-
ving toebehoorde aan graaf Osborn. De talrijke torens waren
een teken van zijn rijkdom. Hoe meer torens men had, hoe

rijker men was. Graaf Osborn wist niet eens hoeveel torens hij eigenlijk bezat.

Op een van die torens verscheen deze dag een man die luid begon te trompetteren. De portier die de afgelopen nacht dienst had gehad, wreef in zijn ogen tegen de felle zon en probeerde het watterige gevoel in zijn hoofd met een paar flinke teugen frisse lucht weg te krijgen. Hij dacht zich iets te herinneren, maar hij wist niet meer wat. Hij had echter weinig tijd om erover te piekeren, want er werd een groot feest georganiseerd ter ere van de geboorte van Cyane, de dochter van graaf Osborn en gravin Cunnigunda.

De baby lag in een wieg in de kinderkamer. Een aantal hofdames stond eromheen. Op de vensterbank zat een kat. Ze was helemaal zwart en had groene ogen.

‘O, wat is ze mooi,’ kirde een van de hofdames.

‘Nogal een ongewone naam, Cyane,’ vond een ander.

‘Ach, ongewone namen zijn tegenwoordig erg in zwang.’

‘Hopelijk is de volgende wel een zoon.’

‘Ach, zij kan altijd nog een goed huwelijk sluiten.’

De kat zwiepte met haar staart en sloot haar ogen.

Niemand wist precies van wie de kat eigenlijk was, maar sinds de dag van Cyanes geboorte was ze altijd in de buurt van het meisje te vinden. Katten waren er in alle kleuren en maten in het kasteel, zodat niemand aandacht schonk aan deze zwarte. Niemand vond het vreemd dat Cyane in haar eigen peutertaaltje tegen het dier brabbelde. Dat deden alle kinderen tenslotte.

De kat was opvallend geduldig en stond lijdzaam toe dat het kind aan haar staart trok, haar knuistjes in haar vacht begroef en met haar vingertjes probeerde de groene ogen aan te raken. Het dier leek op Cyane gesteld. Ze zocht vaak het gezelschap van het meisje op.

Vanaf het moment dat Cyane kon lopen zwierf ze met de kat aan haar zijde door de gangen van het kasteel tot afschuw van haar kindermeisje, die haar een paar keer per dag kwijt was. Cyane was een mooi kind. Ze had blond haar en opvallende blauwe ogen, een fijn neusje en een kleine mond.

Het leek wel of ze constant vergat dat ze een meisje was. Toen ze eenmaal alleen naar buiten mocht, was ze vaak boven op een hek of in de top van een boom te vinden. Haar jurken gingen meestal niet langer dan een dag mee voor ze weer bij de naaister belandden.

Meer dan eens verscheen ze smerig aan het diner bij haar keurige ouders; die bekeken haar dan steevast alsof ze een enorm insect was in plaats van hun eigen vlees en bloed. Ze wezen haar er herhaaldelijk op dat dit eigenlijk niet kon voor een meisje van haar stand, maar Cyane trok zich daar niets van aan.

Het werd er niet beter op toen ze de stal ontdekte. Inmiddels was ze tien jaar. Haar blonde haar bungelde in een lange vlecht op haar rug. Achter haar liep gewoontegetrouw de zwarte kat, die ze Sindra noemde. Vol ontzag keek Cyane naar de boxen waarin reusachtige paarden stonden.

Graaf Osborn stond erom bekend dat hij veel raspaarden bezat. De grote stal bestond uit een lange, brede gang waarin de boxen uitkwamen. Uit bijna elke box stak een paardenhoofd. De meeste dieren bekeken haar nieuwsgierig, andere snoeven nerveus. Voor een box met een ongeveer één jaar oud veulen bleef ze staan. Het dier was zwart en had fluweelzachte ogen met een vastberaden blik. Cyane stak vertederd een hand naar het paardje uit. Het dier kwam dichterbij en snoof nieuwsgierig aan haar hand. Ze glimlachte.

‘Goede keus,’ hoorde ze plotseling.

Geschrokken draaide Cyane zich om.

Tegen de box tegenover die van het veulen stond een jongeman van rond de achttien. Hij had zwart haar en opvallend groene ogen. Zijn huid was gebruind door het buitenleven en hij leek gespierd. 'Ik denk dat dit een heel mooi dier zal worden,' vervolgde hij.

Cyane keek weer naar het veulen. 'O,' zei ze.

'Jij bent Cyane, nietwaar?' informeerde de man.

Ze knikte.

'Ik ben Tiron, ik werk hier in de stallen.' Hij had een warme, donkere stem.

Opnieuw knikte Cyane. Ze vond de man indrukwekkend en ze voelde zich klein. Ze keek naar Sindra, maar die had zich in een hoekje genesteld en besteedde geen aandacht aan Tiron. Dat was vreemd, want meestal hield ze haar gezelschap nauwlettend in de gaten.

'Over een paar maanden kan hij bereden worden. Zou je dat willen leren?' vroeg Tiron.

Cyane knikte gretig. Vaak had ze haar vader met zijn jachtgezelschap de binnenplaats af zien stuiven op hun paarden. Ja, dat wilde ze ook wel.

Tiron kwam naar haar toe en stak zijn hand naar haar uit. 'Kom maar mee.'

Na een korte aarzeling legde ze haar hand in de zijne. Hij leidde haar langs de boxen naar een grotere ruimte aan het eind van de gang. Helemaal achterin was een deur die uitkwam in een kraal buiten de kasteelmuren. Tiron liep naar een hoekje van de ruimte en pakte iets. Hij hield het haar voor. Het was een oud en versleten zadel.

'Niet veel voor een gravin,' zei Tiron.

'O, maar dat geeft niet,' zei Cyane.

Hij glimlachte. 'Blij te horen dat je ook nog kunt praten.'

Ze werd vuurrood.

Tiron sleepte een hooibaal naar het midden van de ruimte

en legde daar het zadel overheen. Uitnodigend wees hij ernaar. 'Stijg maar op.'

Ze bekeek het bouwsel afkeurend. Het zag er armoedig uit en het leek niet op een paard. 'Dat is niet echt,' zei ze.

Tiron barstte in lachen uit. Zijn groene ogen twinkelden en er werd een rij witte tanden zichtbaar. 'Mevrouw wil meteen op een echt paard stappen?' informeerde hij.

Cyane zette haar handen in haar zij. 'Dat lukt me heus wel.'

'Ik wil er niet verantwoordelijk voor zijn dat jij al je botjes breekt,' zei Tiron. Hij wees naar de baal hooi. 'Eerst dat, dan pas de rest.'

Cyane was niet gewend dat ze haar zin niet kreeg. Meestal hoefde ze maar met haar lange wimpers te knippen en iedereen vloog voor haar. Deze beproefde methode bleek geen effect te hebben op Tiron. 'Ik wil een echt paard,' schreeuwde ze.

Tiron schudde vastbesloten zijn hoofd. Ze stampvoette, maar met één stap was hij bij haar en hij sloeg zijn arm om haar middel. Met een zwaai tilde hij haar op en zette haar nogal hardhandig op de hooibaal.

Cyane was zo verbijsterd dat ze vergat te gillen of te huilen.

Tiron liep keurend om haar heen. 'Hmm,' zei hij. 'Dit lijkt nergens op.'

Cyane, die zich vernederd en klein voelde, had er nu echt genoeg van. Wie dacht deze brutale stalknecht eigenlijk wel dat hij was? Zo kon hij haar niet behandelen. Ze was de dochter van de graaf. Ze wilde net van de hooibaal afstappen en boos weglopen toen hij vervolgde: 'Rug recht, hoofd omhoog, trek je benen op.' Met tegenzin deed ze wat hij vroeg. Ze wilde dolgraag leren paardrijden.

Na een uur op de hooibaal had ze eindelijk de juiste hou-

ding te pakken. Tiron kondigde aan dat dit het einde van de eerste les was. Voor ze er erg in had stond ze weer buiten de stal. Verbaasd keek ze om, maar Tiron was al verdwenen. En hij was niet de enige. Sindra, die al haar verrichtingen lui vanuit een hoekje had gadegeslagen, was ook nergens te bekennen.

In gedachten rende Cyane terug naar de woonvertrekken van het kasteel. Ze was ongewoon stil tijdens het eten. Aan de lange tafel praatte ze meestal honderduit, maar instinctief voelde ze aan dat haar op stand gerichte ouders het niet goed zouden vinden dat ze paardrijles kreeg van een stal-knecht. Nog afgezien van het feit dat het waarschijnlijk niet passend was voor een meisje om paard te rijden.

Haar ouders waren blij met de plotselinge rust en zo genoot eenieder in stilte van de luxueuze maaltijd.

Elders in het kasteel werd een heel wat minder overvloedig maal gebruikt. In een torenkamer zaten twee mannen aan een eenvoudige houten tafel soep met brood te eten. Op de vloer eronder verorberde Sindra een stuk kaas.

‘Ze is een verwend mormel en nog koppig ook,’ zei Tiron tegen zijn gesprekspartner.

‘Dat eerste komt ongetwijfeld door haar opvoeding,’ zei de andere man vergoelijkend. Hij was een lange, magere man met wit haar, een witte baard en bijna dezelfde groene ogen als Tiron. Hoewel hij een stuk ouder was dan Tiron, straalde hij minstens zo veel energie uit als de jonge stal-knecht.

‘Opvoeding,’ spotte Tiron.

‘Niet iedereen is zo door het leven gehard als jij,’ zei de oude man.

‘Hoor wie het zegt, Meroboth,’ zei Tiron lachend.

De oude man haalde zijn schouders op. ‘We hebben haar

nodig. Zij is de enige die straks volgens de voorspelling het magische zwaard mag dragen.'

'Hoe ver is Gontak?' informeerde Tiron.

Meroboth trommelde een tikje ongeduldig met zijn lange vingers op de tafel. Hij leunde met een zucht achterover waardoor de gouden ketting die hij om zijn hals droeg, goed zichtbaar werd. In de houder van de ketting lag een prachtige, in facetten geslepen groene diamant, die speelde met het licht. 'Gontak is overgelopen naar Tronador.'

'Wat?' Met een ruk zat Tiron overeind. 'Hij heeft toch niet...'

'Nee, het zwaard hebben ze weten te redden. Dat is nog steeds in handen van Vélar. Hij heeft onmiddellijk de op een na beste meestersmid opgetrommeld om het werk af te maken en dat is toevallig Giffor.'

'O jee,' zei Tiron.

'Tja, je kunt van hem zeggen wat je wilt, maar smeden kan hij,' vond Meroboth. Maar zijn gerimpelde gezicht stond bezorgd. 'Steeds meer vooraanstaande figuren lopen naar Tronador over. Hij deelt met hen de krachten van de zwarte diamant; zo hoopt hij zijn magie over deze wereld te verbreiden.'

'En je broers?' vroeg Tiron voorzichtig.

Meroboth schudde zijn hoofd. 'Vélar had weinig nieuws over hen. Mekaron is al tijden niet meer gesignaleerd en Melsaran wordt zo af en toe gezien in de buurt van het Rijk der Duisternis.'

Tiron vroeg niet verder. De broers van Meroboth waren een gevoelig onderwerp. Meroboth was de jongste van een drieling. Gezamenlijk waren ze de opvolgers van de legendarische Delamar, de laatste magiër die vier van de vijf bestaande vormen van magie had beheerst. Vlak voor zijn dood had hij zijn krachten aan hen en aan een andere leer-

ling met de naam Tronador overgedragen. Niemand wist precies wat er daarna gebeurd was. Meroboth weigerde daarover te spreken, maar feit was dat een tragische gebeurtenis de broers en Tronador uit elkaar had gedreven.

Tronador was toen al snel op het slechte pad beland. Hij kon de verleidingen van de zwarte magie die hij bezat, niet weerstaan. Hij hongerde naar macht en rijkdom en vond die in het Rijk der Duisternis waar alle vormen van magie hun oorsprong hadden.

Inmiddels was hij daar de alleenheerser, een dictator die erop gebrand was zijn macht nog verder uit te breiden en de andere vormen van magie te vernietigen. Machtige handlangers vergezelden hem in die missie. Nu was ook de beste meestersmid ter wereld, Gontak, naar hem overgelopen. De man die geacht werd het magische zwaard te smeden dat de Rijken van het Licht, zoals de andere landen samen hetten, moest redden.

‘Dat zegt natuurlijk niets,’ zei Meroboth.

‘Wat?’ Tiron keek hem verward aan, opgeschrokken uit zijn overpeinzingen.

‘Die omzwervingen van Melsaran.’

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Tiron zekerder dan hij zich voelde. Tronador had sterke medestanders, maar niemand wist zeker of Melsaran, de oudste van de drieling, daar ook toe behoorde. Het was ongetwijfeld Meroboths grootste zorg. Want Melsaran, vuurmagiër en bezitter van de rode diamant, was tevens de Tovenaar van Goed en Kwaad en dat maakte hem de machtigste magiër van deze wereld. Als hij inderdaad was overgelopen naar Tronador was hun strijd al bij voorbaat verloren. En, zo moest Tiron helaas toegeven, de signalen wezen er maar al te nadrukkelijk op.

Melsaran was in theorie sterker dan Tronador, maar in al die jaren dat de zwarte magiër zijn macht aan het uitbreiden

was, had hij geen enkele poging ondernomen hem tegen te houden. Meestal wist niemand waar Melsaran was en als hij weer eens gezien werd dan was het steevast in de buurt van of zelfs in het Rijk der Duisternis. De beweegredenen van de magiër waren niemand duidelijk, behalve misschien Meroboth, maar hij sprak zelden over zijn broers en als Tiron te veel doorvroeg werd hij ongeduldig en soms zelfs kwaad. Toch, waren nu juist de twee broers de sleutel tot de overwinning.

Tiron werkte de laatste hap brood naar binnen en keek al kauwend voor zich uit. Diep in het Mindorgebergte, in het hart van Dwergenland, smeedde Giffor het wonderbaarlijkste wapen dat ooit gemaakt was: een magisch zwaard met in het handvat drie lege houders. In die houders moesten de drie diamanten komen. Alleen die drie stenen, die drie vormen van magie, zouden gezamenlijk de zwarte magiër kunnen verslaan. Meroboth, Mekaron en Melsaran waren de eigenaren van die stenen. Zonder hen was het zwaard, dat Cyane ooit moest gaan dragen, waardeloos.

Meroboth keek Tiron glimlachend aan en in zijn groene ogen schitterde zoals altijd een vrolijke twinkeling. 'We vinden ze wel,' zei hij. De magiër had een sterk en bijna absurd vertrouwen in de goede afloop van de dingen. Uit een kast haalde hij een kruik wijn tevoorschijn.

Tiron glimlachte. Meroboth offerde zijn leven op voor het hogere goed, maar hij genoot van elke dag.

Meroboth schonk Tiron en zichzelf een glas in. 'Op de toekomst, Tiron,' zei hij. 'Dat die moge brengen wat wij ervan verwachten.'

Twee

De toekomst bracht in elk geval wat Cyane ervan verwachtte. Ze bezocht elke dag trouw de stal voor haar rijles.

Tiron moest het haar nageven: ze had doorzettingsvermogen. Toen ze eindelijk een echt paard mocht bestijgen, viel ze er aan de andere kant weer af, rechtstreeks in een berg mest. Tiron, die in eerste instantie geschrokken keek of de jonkvrouw geen botten had gebroken, moest lachen toen Cyane probeerde waardig op te staan en nuffig haar neus in de lucht stak. Ze wierp hem een koele blik toe en liep terug naar het paard. Vastbesloten beklom ze het dier weer en dit keer bleef ze zitten.

Het was geen gezicht. Haar haar en jurk zaten onder het stro en andere dingen waarvan ze maar liever niet wilde weten wat het was. Bovendien leek het paard niet echt van haar gediend. Het probeerde haar in ieder geval steeds van zijn rug te werpen. Maar ze drukte haar knieën stevig in zijn flanken. Trots keek ze naar Tiron. 'Ik zit erop,' joelde ze.

Het paard schrok van haar stem en begon te bokken. Cyane vloog met een boog terug in de mest.

Tiron bulderde van het lachen. Ze stond op en keek naar beneden naar haar vieze jurk. Een zuur glimlachje verspreid-

de zich over haar gezicht voordat ze terugliep naar het paard en er weer opklom.

In de loop van de volgende maanden leerde Tiron haar steeds beter kennen en hij bewonderde haar standvastigheid. Dat wat ze wilde, kreeg ze ook en ze wilde hoe dan ook leren paardrijden.

Cyane zou nog vaak afgeworpen worden door het paard totdat Tiron op een dag besloot dat het zwarte veulen dat ze de eerste dag in de stal had gezien, oud genoeg was om bereden te worden. Hij troonde haar mee naar de box. 'Dit wordt jouw rijdier,' zei hij.

Cyane sprong opgewonden op en neer. 'Echt waar?'

'Hij moet alleen nog een naam hebben,' zei Tiron.

Ze keek naar het gitzwarte paard. Tiron wachtte geduldig. Hij verwachtte dat ze zou komen met een naam als Blacky of Snuitje.

'Horizon,' zei ze.

'Pardon?' zei Tiron.

'Horizon. Ik noem hem Horizon,' legde Cyane uit.

Hij was zowaar even van zijn stuk gebracht. 'Dat is nogal een ongewone naam voor een paard.'

'Er liggen heel veel landen achter de horizon en die ga ik met hem verkennen. Daarom heet hij zo,' vertelde ze.

Tiron knikte waardierend. Zou het kind dan toch een idee hebben van haar lotsbestemming of was ze gewoon avontuurlijk? 'Horizon zal hij heten,' zei hij. Voor het eerst zag hij iets anders dan een verwende jonkvrouw in het meisje voor hem.

Hij haalde het oude, versleten zadel tevoorschijn, liep de box in en legde het zadel op het paard. Het dier steigerde meteen. 'Het moet nog wennen aan het zadel,' legde hij uit.

Cyane knikte bedachtzaam en liep toen ook de box in.

‘Pas op,’ waarschuwde Tiron.

Ze negeerde hem en liep naar Horizon. Ze pakte zijn hoofd en fluisterde hem woordjes toe. Het paard kalmeerde meteen. Ze pakte hem bij zijn halster en liep zo een aantal malen de box rond. ‘Hij is nu gewend aan het zadel,’ kondigde ze aan.

Tiron lachte. ‘Zo snel gaat dat niet.’

‘O nee?’ Cyane knipperde onschuldig met haar lange wimpers, liet Horizon stilstaan en voor Tiron ook maar iets kon zeggen was ze op het paard geklommen.

‘Kom daar meteen...’ begon Tiron geschrokken. Hij zweeg plotseling. Horizon liep met Cyane op zijn rug rustig rondjes om hem heen. Zijn mond viel open.

Cyane grinnikte. ‘Wilde je nog wat zeggen?’

‘Eh... ach.. nou,’ stamelde Tiron. Horizon en Cyane leken één, alsof ze al jaren met elkaar reden. Dit had hij nog nooit meegemaakt.

‘Dit is mijn paard,’ zei Cyane trots en ze keek hem zelfverzekerd aan.

‘Het was ongelooflijk,’ vertelde Tiron die avond aan Meroboth.

De magiër glimlachte sereen. ‘Ze is het. Dat kan niet anders, Tiron.’

Tiron dacht hierover na. Hij was een man met een achterdochtige inslag. In tegenstelling tot Meroboth zag hij altijd overal beren op de weg. ‘Dat ze kan paardrijden wil nog niet zeggen dat ze ook een zwaard kan hanteren, laat staan het magische zwaard.’

‘Ze is nog jong, Tiron,’ zei Meroboth.

‘En ze is nu al onmogelijk,’ vulde Tiron aan.

Meroboths groene ogen twinkelden. ‘Vind je dat werkelijk?’

‘Ja, dat vind ik werkelijk,’ zei Tiron.

Meroboth knikte wijsgerig en stapte over op een ander onderwerp. Zijn gezicht betrok toen hij zei: ‘Ik heb weer nieuws van Vélar ontvangen.’

Tiron keek hem afwachtend aan.

‘Ikor is in Akonia gesignaleerd,’ vertelde Meroboth.

Tiron schrok op. Ikor, een van de twee meesterspionnen van Tronador, stond bekend als hard en genadeloos. Op zijn korte en zegevierende tocht naar de top van het Rijk had hij een spoor van lijken achtergelaten. Hij was een zwarte fee uit het vroeger zo oppermachtige Feeënrijk. Het Feeënrijk was in verval geraakt nadat vele feeën met hun koningin naar Tronador waren overgelopen. Zij werden zwarte feeën genoemd.

Ikors opkomst was een verrassing geweest, vooral voor die andere meesterspion Adanar, eveneens een zwarte fee. Adanar vergezelde Tronador al zolang men zich kon herinneren en hij was allesbehalve blij met deze plotselinge concurrentie van Ikor. Ze voerden een bloedige strijd om wie Tronador het meest kon behagen waarbij al vele onschuldige slachtoffers waren gevallen.

‘Waarom waagt hij zich nu al in de Rijken van het Licht?’ informeerde Tiron.

‘Op de een of andere manier is uitgelekt dat ik de draagster van het zwaard heb gevonden,’ zei Meroboth grimmig.

Tiron dacht snel na. ‘Maar er zijn maar een paar mensen die het weten.’

‘Precies.’ De lijnen in Meroboths magere gezicht werden nog scherper. Zijn smalle lippen, half verborgen in zijn witte baard, waren op elkaar geklemd waardoor zijn haakneus nog groter leek.

‘Jij, ik, Sindra natuurlijk en Vélar en Orion,’ somde Tiron op.

Meroboth trommelde met zijn lange, slanke vingers op de houten tafel die tussen hem en Tiron in stond. 'Sindra is uitgesloten, ze is dol op dat kind. Voor Vélars trouw zou ik mijn leven durven verwedden, dus blijft er maar één over.'

'Orion.' Tiron knikte bedenkelijk. Niemand wist precies wat ze aan de wispelturige elfenkoning hadden, maar Tiron was ervan overtuigd geweest dat hij aan hun kant stond.

Orion had Meroboth zijn hele leven al gesteund. Meroboth beschouwde hem als een van zijn dierbaarste vrienden. Maar Orion was veranderd toen twee van zijn zonen waren overgelopen naar Tronador. Het was een klap die hij maar moeilijk te boven kon komen.

'Ik kan het me niet voorstellen,' mompelde Meroboth.

Hoezeer Tiron het verlies van de machtige elfenkoning ook vreesde, er was iets wat hem meer bezighield. 'Is Ikor op zoek naar Cyane?' vroeg hij.

Meroboth knikte. 'Dat kind is nog niet opgewassen tegen Ikor. Nou ja, we mogen nog van geluk spreken dat het Adanar niet is.'

Tiron glimlachte zuur. Het was typisch Meroboth om onmiddellijk naar een lichtpuntje te zoeken. Ikor mocht dan gevaarlijk zijn, hij had niet de magische krachten die Adanar had. Om de een of andere reden had Tronador de magie van de zwarte diamant nooit met hem willen delen. Ikor was niet onverslaanbaar ook al deed hij iedereen sidderen. Maar Cyane was geen partij voor hem en dat wist Tiron maar al te goed.

'Hij mag haar niet vinden,' zei hij.

Meroboth knikte verbeten. 'Hier zal hij niet zo snel zoeken,' zei hij. Hij was er zelf maar half van overtuigd. 'Bovendien verliest Sindra haar niet uit het oog.'

Tiron was maar gedeeltelijk gerustgesteld. In de volgende weken hield hij Cyane goed in de gaten, maar hij zag niets in

haar omgeving dat op gevaar kon duiden. Het viel hem inderdaad ook op dat Sindra geen meter van Cyane week en dat zij dat heel normaal leek te vinden. Zelfs nu Cyane op Horizon over de landerijen van het kasteel begon te rijden, ging de kat haar achterna. Sindra hield het snelle paard met gemak bij en het was een bijzonder gezicht.

Maar dat was niet het enige opvallende. Sinds Cyane op Horizon reed, had Tiron haar weinig meer kunnen leren. Ze bleek een natuurtalent. Ze kon alles op dat dier en ze deed Tiron elke dag weer verbaasd staan. Op een gegeven moment moest hij zelfs toegeven dat ze beter reed dan hij en dat wilde heel wat zeggen, want Tiron was een subliem ruiter.